

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) del Ple del Tribunal Constitucional, de 12 de març de 2025, per la qual declara inconstitucional la **reforma del Reglament del Senat de 2023 que atribuïa únicament a la Mesa d'aquesta cambra la facultat d'aplicar el procediment d'urgència en la tramitació de les proporcions de llei.**

El TC, en aquesta sentència estima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 senadors i senadores del grup parlamentari Socialista contra la modificació de l'article 133.3 del Reglament intern del Senat que es va aprovar el 2023.

L'article 133.2 del Reglament intern del Senat, objecte del recurs d'inconstitucionalitat, preveia que únicament la Mesa del Senat pot decidir sobre l'aplicació del procediment d'urgència per a la tramitació de proposicions de llei d'aquesta cambra legislativa, fent-ho quan així ho sol·licités el Govern, el Congrés dels Diputats, d'ofici o a proposta de 25 senadors i senadores o un grup parlamentari.

L'article 133.1 del Reglament intern del Senat preveu que, un cop declarada la urgència pel Govern o pel Congrés dels Diputats, el Senat disposa d'un termini de vint dies per exercitar les facultats legislatives respecte als projectes de llei aprovats pel Congrés dels Diputats. Aquest últim precepte també faculta la Mesa del Senat per decidir sobre la tramitació urgent d'un projecte de llei d'aquesta cambra, bé d'ofici o a proposta del Congrés dels Diputats.

El TC estima el recurs d'inconstitucionalitat interposat en entendre que el precepte impugnat és contrari a l'article 90.3 de la Constitució espanyola ja que aquest precepte constitucional redueix el termini de 2 mesos amb què compta el Senat per vetar o esmenar les iniciatives legislatives ja aprovades pel Congrés dels Diputats a vint dies naturals quan «el projecte» hagi estat declarat urgent pel Govern o pel Congrés dels Diputats.

El TC fa una interpretació del «projecte» o «projectes» utilitzat en l'article 90.3 de la CE que té en compte tant la sistemàtica interna del precepte, com el seu encaix en les previsions constitucionals que regula el procediment legislatiu, i arriba a la

conclusió que aquest terme lingüístic integra tant els projectes de llei d'origen governamental -com les proposicions de llei-, d'origen parlamentari o popular.

En aquesta línia assenyala que el vocable «projecte» o «projectes» que utilitza l'article 90.3 de la CE té com a referent la locució «projecte de llei ordinària o orgànica» aprovada pel Congrés dels Diputats que conté l'article 90.1 de la CE i que aquesta locució s'ha d'interpretar necessàriament en el sentit d'incloure tant els projectes de llei com les proposicions de llei aprovades pel Congrés dels Diputats.

La sentència destaca que el text constitucional dissenya un procediment legislatiu en el qual el Congrés dels Diputats adopta un paper preeminent davant el Senat i aquesta cambra actua com a cambra de segona lectura.

Així mateix, afegeix que, en la mesura que l'article 90.3 de la CE s'ha d'interpretar en el sentit d'incloure tant els projectes de llei com les proposicions de llei declarats d'urgència pel Congrés dels Diputats o pel Govern, entén que una disposició normativa que distingeix entre «projectes de llei» i «proposicions de llei», atribuint la facultat de decidir sobre la tramitació pel procediment d'urgència de les proposicions de llei només a la Mesa del Senat, seria contrària al mandat constitucional de l'esmentat article 90.3.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat, presentant vots particulars els magistrats Enrique Arnaldo Cubilla, José María Macías Castaño i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

2. [Sentència](#) del Ple del Tribunal Constitucional, de 13 de març de 2025, per la qual desestima el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del grup parlamentari Popular del Congrés dels Diputats contra el **Decret llei del Govern de la Generalitat 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic**.

La sentència conclou que el Decret llei català 3/2023, del 7 de novembre, que regula per primera vegada el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic a Catalunya, no vulnera els límits materials ni formals de la legislació d'urgència que justifica l'ús de la figura del decret llei; i, a més, és conforme amb la protecció constitucional del dret a la propietat privada, l'autonomia local, la tutela judicial efectiva, la igualtat, i la seguretat jurídica i també és conforme constitucionalment amb el principi d'unitat de mercat establert per la legislació estatal bàsica.

El decret llei objecte del recurs d'inconstitucionalitat va ser aprovat en resposta a la proliferació d'habitatges d'ús turístic en determinats municipis de Catalunya, amb la

Àrea de Presidència
Secretaria General

finalitat de fer front a les conseqüències que aquest ús d'habitatge produeix per a l'estructura d'ordenació urbana en extreure del parc d'habitatges residencials, per convertir-los en allotjaments turístics, immobles que la planificació urbanística havia previst per a l'ús d'habitatges permanent i habitual de persones.

La finalitat del Decret Llei català 3/2023 modifica determinats preceptes del text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya per introduir tres restriccions successives sobre la possibilitat de destinar habitatges per a ús turístic; aquestes restriccions són les següents:

- En primer lloc, s'estableix *ex novo* una regla d'exclusió per defecte de la compatibilitat de l'ús turístic amb l'ús d'habitatge, si bé permet que el planejament urbanístic admeti aquesta compatibilitat sempre que reuneixin certes condicions.
- En segon lloc, es disposa que, quan l'ordenament jurídic hagi admès aquesta compatibilitat d'ús turístic, la destinació dels habitatges d'ús turístic requerirà l'obtenció d'una llicència urbanística prèvia.
- I, en tercer lloc, es preveu que aquestes llicències estiguin limitades en nombre –ja que només es podrà atorgar un màxim de 10 llicències per cada 100 habitants– i en durada –cinc anys, prorrogables per períodes d'igual durada sempre que el planejament urbanístic ho permeti–.

A més la norma impugnada afegeix que aquest règim jurídic no és aplicable en tots els municipis de Catalunya, sinó només en aquells que presentin problemes d'accés a l'habitatge o en els quals hi hagi un risc de trencar l'equilibri de l'entorn urbà per una alta concentració d'habitatges d'ús turístic. A aquest efecte, l'annex del decret llei recorregut estableix un llistat de municipis afectats per l'esmentada norma, concretament 262, que identifica aquells que reuneixen una o una altra condició i estableix que ha de ser actualitzada cada 5 anys per ordre del departament de la Generalitat competent en matèria d'habitatge.

La sentència rebutja les següents alegacions del recurs d'inconstitucionalitat presentades:

- En relació amb la garantia del dret constitucional al dret a la propietat privada (article 33 la CE) i, en especial, amb l'expropiació forçosa (article 33,3 de la CE).
- A aquests efectes, el Tribunal recorda la doctrina constitucional en matèria d'habitatge, destacant que la concepció estatutària d'aquest dret no impedeix reconèixer l'existència d'un contingut constitucionalment protegit *prima facie*

d'aquest com a dret d'usar, gaudir i disposar dels béns i drets patrimonials propis, si bé, implica que la limitació del contingut del dret protegit constitucionalment amb caràcter definitiu per a cada categoria de béns ha de ser operada primàriament pel legislador basant-se en la necessitat de protecció d'altres béns jurídics de rang constitucional.

- Basant-se en això, el TC conclou que el règim de l'ús turístic dels habitatges sotmès a enjudiciament no constitueix una supressió del dret de propietat d'aquells, sinó una delimitació de l'aspecte concret del seu contingut, en atenció al funció social del dret a la propietat, que no la fa desaparèixer ni la converteix en irreconeixible.
- També, la sentència declara la compatibilitat del règim de l'ús d'habitatges turístics amb l'article 17.1 de la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia d'unitat de mercat, ja que afirma que aquest article bàsic estatal és també d'aplicació a una regulació d'habitatges d'ús turístic, tal com va establir la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, perquè la finalitat del decret llei impugnat és una mesura necessària per evitar danys en l'entorn urbà, concretament, per protegir el model de ciutat previst en la planificació urbanística d'acord amb els paràmetres establerts en la legislació urbanística i d'ordenació del territori.
- La sentència conclou que les mesures adoptades en la norma recorreguda són proporcionals a l'objectiu de protegir el model de la ciutat prevista en la planificació urbanística perquè altres mecanismes d'intervenció administrativa com la declaració responsable o comunicació prèvia, no permetran assolir la finalitat perseguida amb el mateix grau d'eficiència.
- Així mateix, rebutja que el règim de llicències controvertit vulneri el principi d'autonomia local (articles 137 i 141 de la CE). En aquest punt, el Tribunal recorda l'evolució doctrinal constitucional, en el sentit d'afirmar que la doctrina constitucional va partir de l'autonomia local com «una garantia institucional» per després referir-s'hi com un principi, ressaltant en aquest cas «el vessant positiu de la relació entre la llei i l'autonomia local».

En aquest sentit, s'ha d'entendre que l'autonomia local comprèn, en definitiva, tant el nucli mínim d'autonomia que no pot ser desconegut pels poders públics com un mandat d'optimització per a la consecució dels majors nivells possibles de l'autonomia local.

En relació, també, amb el principi de l'autonomia local, la sentència afirma que la regulació impugnada incideix en sentit restrictiu sobre les competències urbanístiques municipals, però conclou que ho fa de manera respectuosa amb aquesta per existir justificació en la protecció de drets supramunicipals i perquè es garanteix als ens locals un nivell d'intervenció tendencialment correlatiu a la intensitat dels seus interessos en la matèria d'habitatge turístic.

En especial, que el decret llei impugnat atribueix als municipis inclosos dins del seu àmbit d'aplicació: d'una banda, la decisió última de la compatibilitat de l'ús turístic amb l'ús d'habitatge; i, d'altra banda, la determinació del nombre de llicències urbanístiques a atorgar, dins el màxim legalment establert i, en tercer lloc, el desenvolupament i concreció del règim d'atorgament, contingut i pròrroga de les llicències d'ús turístic, així com la seva execució.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat, així han presentat vots particulars el magistrat Enrique Arnaldo Alcubilla i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

3. [Sentència](#) del Ple del Tribunal Constitucional, de 26 de març de 2025, referent a un recurs d'empara, per la qual reafirma per unanimitat la seva doctrina sobre la **prohibició del vot delegat per parlamentaris que voluntàriament eludeixen l'acció de la justícia penal**.

El Ple del TC ha adoptat una sentència per unanimitat en la qual aplica la seva doctrina reiterada que afirma que no és possible legalment l'exercici del vot delegat per part d'un parlament que voluntàriament no acudeix a la Cambra per exercir el seu vot de forma presencial perquè s'ha posat fora de l'abast dels tribunals penals, en una causa en la qual està sent investigat.

Es tracta d'un recurs d'empara interposat per quinze parlamentaris del Grup Parlamentari Popular del Parlament de Catalunya, els qui van al·legar la vulneració del seu dret fonamental d'exercici de càrrec representatiu en igualtat de condicions, impugnant diversos actes adoptats en la sessió constitutiva de la darrera legislatura (XV) del Parlament de Catalunya de 10 de juny de 2024, concretament impugnen:

- L'acord de la mesa d'edat que a l'hora d'elegir president o presidenta va acceptar la delegació de vot dels diputats Carles Puigdemont i Lluís Puig.
- L'acord del Ple del Parlament per elegir els membres de la mesa ordinària de la Cambra.

- I, tots els actes i resolucions que es deriven dels anteriors.

El president va declarar constituït el Parlament i elegit el nou president de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta sentència, després de recordar que la qüestió ja havia estat resolta en altres sentències anteriors (SSTC 85/2022, 92/2022, 93/2022, 24/2023 i 86/2024), afirma que els principis de presencialitat i personalitat són una exigència legal per a l'exercici del vot dels representants parlamentaris, que, per tant, només poden quedar excepcionats per motius extraordinaris i justificats que responguin a la necessitat de salvaguardar altres béns o valors constitucionals, i sempre sota el principi de proporcionalitat.

Així mateix, assenyala que entre aquestes causes extraordinàries no es pot incloure la situació processal dels qui voluntàriament es col·loquen al marge de l'acció de justícia i abandonen el territori nacional, en aquest cas els senyors Carles Puigdemont i Lluís Puig, processats en la causa especial 20.907-2017 de la Sala Segona del Tribunal Suprem.

Conclou assenyalant que en aplicació de la seva pròpia doctrina, i un cop constatat que no hi ha causa extraordinària que justifiqui la delegació del vot, es considera que s'han vulnerat els drets fonamentals dels diputats del Grup Parlamentari Popular del Parlament de Catalunya i, en conseqüència, declara la nul·litat de l'acord de la mesa que va autoritzar aquesta delegació del vot.

No obstant això, la sentència estima parcialment el recurs d'empara ja que, seguint el criteri exposat en aquelles sentències, en relació amb l'abast de l'estimació del recurs d'empara, i per tal de salvaguardar el principi de seguretat jurídica (article 9.3. CE), es rebutja la pretensió dels recurrents d'anul·lar la designació dels membres de la mesa ordinària del Parlament, ja que la suma dels dos vots delegats no va resultar determinant per a tal elecció ni per a la proclamació del nou president de la Generalitat de Catalunya.

Així mateix, la sentència denega la pretensió genèrica dels recurrents de deixar sense efecte tots els actes o resolucions connectats amb l'exercici de la delegació del vot.

4. [Sentència](#) del Ple del Tribunal Constitucional, de 26 de març de 2025, per la qual estima parcialment el **conflicte de competències** promogut per la Generalitat de Catalunya contra el Reial decret 659/2023, de 18 de juliol, pel qual es desenvolupa el sistema de **formació professional**.

El Ple del TC, en la sentència adoptada per unanimitat, estima parcialment el conflicte positiu de competència promogut pel Govern de la Generalitat contra el Reial decret 659/2023, de 18 de juliol, pel qual es desenvolupa el sistema de formació professional.

El Govern de la Generalitat de Catalunya considerava que els preceptes impugnats vulneraven les seves competències en matèria d'educació, bé per no existir habilitació legal per poder regular per reglament les qüestions controvertides, bé per tenir un caràcter excessivament detallat que limitava les competències autonòmiques.

Aquesta sentència, després de delimitar l'objecte de conflicte positiu de competència referent al sistema de formació professional que forma part el sistema general d'educació, recorda la doctrina constitucional en la matèria. Doctrina consolidada relativa tant a la necessària habilitació per reglament per desenvolupar la prèvia legislació estatal sobre la matèria de formació professional, com la relativa al caràcter compartit de la competència en matèria d'educació, en virtut de la qual, correspon a l'Estat la competència per establir les bases i a la comunitat autònoma el desenvolupament normatiu i l'execució de les bases legislatives.

Precisament, d'acord amb aquesta doctrina, el TC arriba a la conclusió que en aquest cas concret s'estimi que la majoria dels preceptes impugnats **no vulneren** la competència estatal; com ara, els que es refereixen a la impartició virtual de la docència; l'estructura de l'ensenyament i els criteris de selecció de l'alumnat en els centres docents.

Tanmateix, hi ha d'altres preceptes impugnats que **vulneren** la competència estatal, com ara, els que regulen el consell social en els centres de formació professional o determinades figures de coordinació docent; per la qual cosa, aquests s'han considerat inconstitucionals i, per tant, nuls de ple dret.

Finalment, la sentència també afirma que la intervenció estatal en determinats centres de referència nacional en l'àmbit de la formació professional, com ara, aquells que realitzen accions d'innovació i experimentació en matèria de formació professional, especialitzats en diferents sectors productius, **no vulneren** les competències autonòmiques ja que aquestes activitats estan lligades a la competència estatal en relació amb aquest tipus de centres, entre els quals es troben la concreció de les activitats a realitza, en col·laboració amb les comunitats autònomes, i la participació en el seu finançament.

SALA PRIMERA

5. [Sentència](#) de la Sala Primera del Tribunal Constitucional, de 10 de març de 2025, recurs d'empara en el qual es declara que els tribunals penals són competents per apreciar la **il·licitud de la prova de l'acusació, encara que hagi estat obtinguda en una entrada i registre autoritzada per un jutge contenciós administratiu.**

La Sala Primera del TC ha aprovat una sentència en la qual declara que els tribunals penals sempre són competents per revisar la il·licitud d'una prova de càrrec (prova d'acusació) i, si escau, apreciar la seva invalidesa, encara que aquesta prova hagi estat obtinguda prèviament per l'administració tributària en execució d'un acte d'entrada i registre en un domicili, autoritzat per un jutge de l'ordre contenciós administratiu.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La recurrent en empara havia estat absolta en primera instància de diversos delictes contra la hisenda pública dels quals havia estat acusada.
- La prova de càrrec de l'advocat de l'Estat i del ministeri fiscal era la documentació incautada en un registre practicat en una empresa propietat de l'acusada, en execució d'una ordre autoritzada deu anys abans per un jutge contenciós administratiu.
- Aquesta decisió va ser confirmada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.
- La raó principal del Jutjat Penal per declarar l'absolució era que la interlocutòria d'entrada i registre era nul·la per mancar de motivació suficient, cosa que feia desproporcionada la mesura de registre i que, per tant, la prova era també nul·la.
- L'advocat de l'Estat i el ministeri fiscal van recorre la sentència d'absolució del Jutge Penal davant l'Audiència Provincial de Barcelona, que va estimar els recursos i va declarar que el Jutge Penal no podia anul·lar la interlocutòria d'entrada i registre dictat pel jutge del contenciós administratiu, i a més va afirmar que la interlocutòria estava prou motivada i la mesura era proporcional; ordenant la repetició la vista oral i que es dictés una nova sentència, en la qual no s'excloués la prova d'entrada i registre.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona, la interessada va interposar recurs d'empara davant el TC, per vulneració del seu dret fonamental a la tutela judicial efectiva, en la vessant del dret de defensa (article 24.1 de la CE) en relació amb el dret a la inviolabilitat del domicili (article 18:2 CE). Els motius eren que el tribunal d'apel·lació no va contestar la sol·licitud que li va formular en temps i forma perquè es pronunciés sobre el caràcter il·lícit i nul de l'esmentada prova de càrrec d'entrada i registre de domicili, sense l'existència prèvia d'un procediment d'inspecció tributària obert en la seva contra; una garantia que sí existeix per a la imposició de sancions tributàries en via administrativa i contenciosa administrativa, conforme a la doctrina de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.
- La sentència de la Sala Primera del TC atorga l'empara a la recurrent per vulneració del dret a la tutela judicial efectiva i recorda la seva doctrina sobre el respecte a la fermesa dels actes fermes, així com el respecte a l'anomenat efecte prejudicial o positiu de la cosa jutjada material, en el sentit que «uns mateixos fets no poden existir per a uns òrgans judicials i deixar d'existir per a uns altres de diferent ordre jurisdiccional». Si bé, assenyala que aquest principi té una excepció, quan l'assumpte ja jutjat ha de ser examinat des d'una altra perspectiva jurídica, que és el que passa en aquest cas, que si bé no va ser correcta la decisió del Jutge Penal de declarar la nul·litat formal de la interlocutòria del Jutge del Contenciós Administratiu, doncs aquesta era una decisió ferma, sí tenia la competència per apreciar que la prova obtinguda era il·lícita i, en conseqüència, no podia utilitzar-se en el procés penal al seu càrrec, per vulnerar un dret fonamental de la part acusada.

L'estimació de la demanda en empara comporta la nul·litat de les resolucions impugnades de la Secció Penal de l'Audiència Provincial de Barcelona, i la retroacció de les actuacions d'aquesta Sala amb la finalitat que es dicti una nova sentència respectuosa amb el dret fonamental declarat.

El TC no entra a valorar la lesió del dret de la inviolabilitat del domicili, també plantejat per la recurrent, en no haver-ho fet encara la jurisdicció ordinària, ja que això és justament l'objecte de la retroacció.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

6. [Sentència 157/2025](#), de 13 de febrer, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb l'execució de condemna i les causes d'incompatibilitat d'un alcalde condemnat per un delictes de violència de gènere a la pena privativa de llibertat de 9 mesos i 1 dia, i l'acord del ple de l'Ajuntament de Malpartida de Càceres de la presa en consideració de la incompatibilitat de l'alcalde derivada d'aquesta condemna.

Els antecedents d'aquest plet són els següents:

- El Sr. Martin va ser condemnat per sentència, de 17 de juliol de 2019, pel Jutjat Penal número 2 de Càceres a una pena de nou mesos i un dia de presó privativa de llibertat i prohibició d'aproximar-se a menys de cent metres de la víctima per un delictes de violència de gènere i maltractament de l'article 153 del Codi penal.
- La sentència del Jutjat Penal va ser confirmada per l'Audiència Provincial de Càceres, mitjançant sentència de 3 de febrer de 2020, i per Interlocutòria de 4 de setembre de 2020 es va declarar la fermesa de la sentència.

Una interlocutòria posterior de data 19 de novembre de 2020 va acordar la suspensió de pena de presó, i en liquidació de la condemna es va fixar la pena de localització de l'1 al 20 de desembre de 2020.

- Diversos regidors del grup socialista de l'Ajuntament de Malpartida de Càceres van sol·licitar al Ple de l'Ajuntament que prengué en consideració la incompatibilitat amb motiu de la pena de presó derivada de l'article 6.2.a) en relació amb l'article 4 de la LOREG.

La seva proposta va ser rebutjada per majoria de la corporació per acord del Ple de l'esmentat Ajuntament, el 9 d'octubre de 2020, perquè l'alcalde no estava complint pena privativa de llibertat i la incompatibilitat no s'iniciava fins que comencés l'execució material de la pena.

Una vegada iniciada aquesta es va reiterar la proposta de prendre en consideració la incompatibilitat de l'alcalde que també va ser rebutjada per majoria del consistori.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Els senyors Nazario, Olegario, Ovidio i les senyores Ester i Emma, membres de ple dret de grup socialista de l'esmentat Ajuntament van presentar un recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de Càceres, contra l'acord de 9 d'octubre de 2020, segons el qual no s'havia iniciat l'incident d'execució de sentència privativa de llibertat. Tanmateix, acull i anul·la l'acord del 23 de febrer de 2021 perquè llavors l'alcalde sí estava complint la condemna. Entén la sentència d'instància que la inelegibilitat de l'article 6.2.a) de la LOREG no està en funció del compliment efectiu de la condemna, ja que aquest compliment es produeix igualment, com era aquest cas, que se suspèn. I afegeix que, des del 19 de novembre de 2020, que el Jutjat Penal suspèn la pena, l'alcalde va quedar incurs en una causa d'incompatibilitat, per la qual cosa la proposta del grup socialista estava justificada i, en canvi, l'acord del Ple de la Corporació era contrari a dret i l'anul·la.
- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Extremadura en sentència de 21 de juliol del 2022 va desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació interposat contra la interlocutòria del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Càceres de data 31 de març de 2022 dictat en incident d'execució de sentència.
- Contra aquesta sentència els recurrents van presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció 4 de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de 4 d'octubre de 2024, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Determinar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és si, en l'àmbit de les entitats locals, la causa d'inelegibilitat sobrevinguda de l'article 6.2 a) de la Llei orgànica del règim electoral general, cal que tingui efecte i la mateixa durada que la pena o, per contra, cal també declarar la incompatibilitat amb posterioritat al període que duri l'esmentada pena. Tot això en el supòsit que l'entitat local afectada no faci efectiva aquesta incompatibilitat i que el pronunciament judicial ferm que confirmi la il·legalitat d'aquesta actuació administrativa sigui posterior al període esmentat.

I, de manera complementària, determinar si l'esmentada incompatibilitat s'ha de substanciar en exclusivitat pel Ple corporatiu o, pot actuar l'Administració electoral en aplicació de la Llei orgànica del règim electoral general.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 6.2.a) de la LOREG, sens perjudici que se estengui a la interpretació d'altres normes si així s'exigís durant la tramitació del recurs.

El TS considera que:

- D'una banda, la incompatibilitat sobrevinguda derivada de la inelegibilitat vinculada a la pena privativa de llibertat es va estendre des del 19 de novembre de 2020 i el 20 d'agost de 2021.

Per tant, un cop passada aquesta data va desaparèixer la causa d'incompatibilitat. Altrament dit, una vegada transcorregut el termini de nou mesos i un dia que es va imposar com a pena privativa de la llibertat, ja no pesaven sobre l'alcalde els efectes accessoris de la pena de presó, per la qual cosa no estava afectat per la incompatibilitat, encara que sí que va estar afectat d'incompatibilitat durant el període de 19 de novembre de 2020 a 20 d'agost de 2021.

- D'altra banda, en resposta a la qüestió d'interès cassacional objectiu plantejada resulta que no es pot traslladar l'efecte de la inelegibilitat de l'article 6.2.a) de la LOREG més enllà del període en què la sentència penal ho ha constret. No obstant això, res impedeix posar-ho en coneixement de la Junta Electoral Central mentre no hagi transcorregut el període de durada de la pena privativa de llibertat imposada per sentència judicial penal ferma.

7. [Sentència 160/2025](#), de 14 de febrer, de la Secció 8a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs contenciós administratiu ordinari sobre la responsabilitat patrimonial de l'Estat per confiscació de determinats béns i productes sanitaris durant l'estat d'alarma declarat per fer front a la pandèmia de la Covid.

El TS, per primera vegada, estima el recurs contenciós administratiu interposat per la mercantil INGESPANER MEDIMPACT, S.L. contra la desestimació presumpta per silenci administratiu negatiu de la reclamació d'indemnització en concepte de responsabilitat patrimonial pels danys i perjudicis soferts per la requisada de diversos béns, materials i productes sanitaris en el context de la declaració de l'estat d'alarma, presentada el 26 de maig de 2020 davant el Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social, reconeixent-li la indemnització de 146.587,70 euros més el 5% en concepte de premi d'afecció i els interessos legals meritats des del 19 de març del 2020.

La Sala, en aquesta sentència, també reconeix que la responsabilitat patrimonial és de l'Estat i no de la Comunitat Autònoma que va actuar per delegació del Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social.

Així mateix, afirma que estem davant d'un supòsit d'expropiació forçosa, el procediment de la qual es remet a les normes sobre responsabilitat patrimonial ja que el recurrent va patir una sèrie de danys i perjudicis com a conseqüència de la requisita de determinats béns i productes sanitaris, per la qual cosa per aplicar la figura de l'expropiació forçosa cal procedir a la valoració dels béns i productes requisats, referida al preu de venda al públic amb l'IVA inclòs, en el moment de la requisita (19 de març de 2020), així com el 5 % en concepte de premi d'afecció i els interessos meritats des d'aquella data.

8. [Sentència 687/2025](#), de 25 de febrer, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu referent a la reiteració de la seva doctrina sobre el personal interí i l'**abús de l'Administració de contractacions temporals o nomenaments interins abusius**.

La Secció 4, en aquesta sentència, desestima el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Castella - La Manxa i confirma la resolució de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport de la Junta de Castella - La Manxa, d'11 de novembre de 2020, per la qual es va acordar el cessament d'un funcionari interí com a conseqüència de ser coberta la mateixa plaça per un funcionari de carrera.

Els antecedents del plet són els següents:

- La Sra. AAA, funcionària interina durant 13 anys en els Serveis Centrals de l'esmentada Conselleria i després diversos anys en l'escala tècnica del cos de funcionaris de Riscos Laborals de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport de la Junta de Castella - La Manxa sense que la seva plaça fos convocada durant aquest temps, va ser cessada per resolució d'aquesta Conselleria d'11 de novembre de 2020, com a conseqüència d'haver-se cobert el lloc de treball que venia desenvolupant per un funcionari de carrera després d'haver superat un procés selectiu amb totes les garanties de publicitat, igualtat, mèrits i capacitat.
- Contra la desestimació del recurs d'alçada contra l'esmentada resolució d'11 de novembre de 2020, la interessada va interposar recurs contenciós administratiu davant el TSJ de Castella - La Manxa, el qual, mitjançant sentència de 7 de febrer de 2024 va dictar sentència que va desestimar el recurs contenciós administratiu i va confirmar la resolució d'11 de novembre de 2020, objecte del recurs.

- Contra la sentència del TSJ de Castila - La Manxa, la recurrent va preparar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala d'Admissió del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, mitjançant Interlocutòria de 17 de juliol de de 2024 acorda:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:
    - Si, per apreciar l'existència d'utilització abusiva en els nomenaments de funcionaris interins que siguin sancionables, és suficient un criteri temporal de prolongació de la interinitat.
    - En cas de reconèixer-se l'existència de l'abús, si escau l'assimilació de la sol·licitud de nomenament com a funcionari fix o equiparable com a mesura adequada al dret nacional per sancionar l'abús en la temporalitat.
    - I, si en el cas que no fos possible l'assimilació com a funcionari fix o equiparable, si escau el reconeixement d'indemnització penalitzadora per l'existència d'abús en la contractació d'empleats temporals, i en cas de resposta afirmativa, quins serien els paràmetres a tenir en compte a l'hora de determinar-la.
  - Fixar com a normes jurídiques que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació les contingudes en la Directiva 1999/70/CE, en particular, les clàusules 2, 3, 4 i 5 de l'Acord Marc i els articles 10.3 i 63 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat per Decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre

La Sala desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència basant-se en els arguments jurídics següents:

- Que, d'acord amb la pròpia doctrina de la Sala, «en últim extrem, es pot dir que són abusius quan amb ells es vol atendre necessitats de caràcter estructural en lloc de caràcter circumstancial per a les quals han estat previstos per la llei. Així, hi ha abús en els nomenaments temporals que es mantenen o es reiteren al llarg dels anys per desenvolupar el mateix lloc vacant sense que es procedeixi a la seva convocatòria per a la provisió per funcionari de carrera, o en els de concatenació se successius nomenaments per al mateix lloc o per a diferents

llocs de contingut similar. Naturalment, la determinació de l'abús requereix de l'examen de les circumstàncies singulars per tal d'establir que, efectivament, s'ha recorregut de manera reiterada a personal temporal per atendre necessitats permanents (STS 1401/2021, de 30 de novembre; STS 1449/2021, de 10 de desembre; STS 1450/2021, de 10 de desembre; i STS 1451/2021, de 10 de desembre).

- També s'ha reconegut el dret del funcionari interí a ser reposat en el seu lloc de treball fins que la vacant sigui coberta de manera definitiva per funcionari de carrera mitjançant el corresponent procés selectiu i de provisió de lloc de treball o fins que s'amortitzi. Fet que no passa en aquest cas, ja que el motiu del cessament va ser la cobertura definitiva del lloc de treball per funcionari de carrera mitjançant un procés selectiu amb totes les garanties legals i d'acord amb els principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat.
- En relació amb la indemnització, també s'ha recollit en la doctrina de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem que «la indemnització dels perjudicis que hagin pogut patir els qui hagin estat objecte de nomenaments temporals abusius, d'una banda, hem recordat que el nostre ordenament jurídic no coneix la figura de la indemnització de caràcter punitiu que, si bé existeix en algunes legislacions, no és pròpia de les que s'inscriuen, com l'espanyola, en l'anomenat sistema continental. I, altrament, hem dit que les pretensions de rescabament per aquesta causa s'han de recolzar en la justificació dels perjudicis efectivament soferts (STS 1401/2021, de 30 de novembre i posteriors). Naturalment, la quantia de la indemnització en les ocasions en què es consideri procedent s'haurà de correspondre amb l'entitat dels danys de tota naturalesa soferts i que siguin imputables a l'abús. O, de ser el cas, en la mesura en què estableixi el legislador».
- Finalment, reitera que el nostre ordenament jurídic no permet convertir el funcionari interí en fix sense mediar procés selectiu, doncs el contrari suposaria no ja una vulneració de la llei, sinó una vulneració constitucional.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

9. [Sentència 375/2025](#), de 12 de febrer, de la Secció Cinquena de la Sala Tercera del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual estima el recurs contenciós administratiu interposat per l'Autoritat Portuària de Barcelona i la societat Museu Hermitage Barcelona, S.L. contra l'acord de l'Ajuntament de Barcelona pel qual es va aprovar el **Pla especial de la nova bocana del port de Barcelona**.

Àrea de Presidència
Secretaria General

El TSJ de Catalunya, en aquesta sentència, va acordar:

- Estimar el recurs d'apel·lació interposat per l'Autoritat Portuària i la societat Museu Hermitage Barcelona, S.L. contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de Barcelona, que anul·la i deixa sense efecte.
- En conseqüència, declara la nul·litat de l'article 6.1 del Pla especial nova bocana del Port de Barcelona.
- I, afirma que, un cop acordada la nul·litat d'aquest precepte reglamentari queden sense cobertura els actes singulars d'aplicació, com ara l'acord de la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Barcelona de 4 de gener de 2022, pel qual es van desestimar els recursos de reposició interposats per l'Autoritat Portuària de Barcelona i la societat Museu Hermitage Barcelona, S.L., contra l'acord de la Comissió de Govern, de 28 de maig de 2021, que denegava l'inici de la tramitació del conveni previst a l'article 6.1 del Pla especial de la nova bocana del Port de Barcelona.

La sentència anul·la el veto de l'Ajuntament de Barcelona a la ubicació del Museu Hermitage Barcelona, S.L. a l'edifici central de Port de Barcelona, ja que va anul·lar l'article 6.1 del Pla especial de la nova bocana de Barcelona, que exigia que, en cas de voler destinar l'esmentat edifici central a una activitat cultural, s'hauria de demanar prèviament la conformitat expressa a l'Ajuntament de Barcelona, a través d'un conveni específic.

L'obligació de sol·licitar aquesta conformitat a l'Ajuntament no té base legal i a més vulnera la Directiva de Serveis de la Unió Europea, ja que es tracta d'una restricció prohibida per aquesta Directiva.

L'Ajuntament de Barcelona només pot denegar la tramitació del pla especial per motius de legalitat, no d'oportunitat, o bé no autoritzar l'ús de l'edifici central, sempre per motius de legalitat, però un cop ha valorat en el pla especial que aquest ús es pot permetre, no pot retenir la decisió sobre quin equipament es pot instal·lar a aquest immoble.

Aquesta sentència no és ferma i s'hi pot interposar recurs de cassació davant el TS en els terminis i amb els requisits establerts a la LJCA.